

10 MAAT BREMDE GAAT

THE DEVIL'S BLOOD

The Thousandfold Epicentre
(Ván/Suburban)
www.facebook.com/thedevilsblood
Robert Haagsma

80

The Devil's Blood

The Thousandfold Epicentre

Na het verschijnen van het debuut 'The Time Of No Time Evermore' in 2009 ontpopte The Devil's Blood zich tot de ultieme Nederlandse cultband. Het is een status die de band rond gitarist en songschrijver Selim Lemouchi en zangeres/zus Farida bereikte met muziek die omgeven bleef door mysterie. Wat zijn de ware bedoelingen van de band? In welke traditie was het gezelschap te plaatsen? Eenvoudige antwoorden waren er niet. Zo iets intrigeert. Er is dit jaar dan ook naar weinig albums zo uitgekeken als naar 'The Thousandfold Epicentre'. In essentie biedt The Devil's Blood hetzelfde: galmende zang, zowel solo als in koor. Het geluid van de band is nog altijd diep geworteld in de psychedelica en progressieve rock zoals die decennia geleden gemaakt werd. De teksten cirkelen opnieuw rond spirituele, occulte thema's. Het is de uitwerking waarin het grootste verschil te horen is. En dat al vroeg in het album. Na een kort intro barst The Devil's Blood los met „On The Wings Of Gloria“. Het is een gelaagd, complex nummer dat een nieuwe, zelfverzekerde band laat horen. De bezetting van de band is de afgelopen tijd op de schop gegaan. Met dit positieve resultaat. 'The Thousandfold Epicentre' beweegt zich heen en weer tussen dramatische songs en nummers waar stevig doorgerockt wordt, zoals „Cruel Lover“. Het is overigens een van de vele nummers waarin Farida laat horen dat ook zij gegroeid is als zangeres. Ze zingt krachtiger, zuiverder en met meer zeggingskracht. The Devils Blood heeft een paar goede jaren achter de rug. Deze belangrijke tweede plaat laat horen dat dit nog maar het begin was.

HANGOVER HERO

Hangover Hero (Hungover/Bertus)
www.hangoverhero.com
Robert Haagsma

79

Zet (voormalige) leden van Delain, Autumn, After Forever en Epica bij elkaar. Wat krijg je dan? De over-

treffende trap van gothic, gesmeed uit epische composities, quasi-literaire teksten vol melancholie en duizendkoppige koren en orkesten? Nee dus. Op een bijna Freudiaanse wijze zoekt het kwartet het andere uiterste van het muzikale spectrum op. Het debuut van Hangover Hero blinkt uit in eenvoud. De plaat bevat een elftal compacte liedjes, die verwantschap vertonen met de radiohits van Amerikaanse grootheden als Nickelback en Alter Bridge. Het voortvarende ritme kennen we ook al van Volbeat en Danko Jones. De verrassing zit 'em dus vooral in de achtergrond van de muzikanten in combinatie met uitgerekend deze muziek. De liedjes zelf verrassen minder. Het verzamelde talent stond natuurlijk wel borg voor een fiks muzikaal niveau. Alles klinkt erg professioneel, terwijl songs als „Play In A Band“, „Here We Go“ en „Get It Over With“ zich al na de eerste keer in het geheugen vastbijten. Ongecompliceerd en onweerstaanbaar. Prima debuut. Iets zegt me dat de band live nog veel beter is.

JANE'S ADDICTION

The Great Escape Artist (Capitol/EMI)
www.facebook.com/janesaddiction
André Verhuysen

80

Het label 'cult' wordt te pas en (vooral) te onpas op artiesten geplakt. Jane's Addiction is echter een cultband in de ware zin van het woord: een band gekenmerkt door een zekere geavanceerdheid, die slechts door een betrekkelijk klein, select publiek wordt begrepen en gewaardeerd. Wat het viertal op 'Nothing's Shocking' (1988) en 'Ritual De Lo Habitual' (1990) liet horen was grensverleggend en wegbereidend voor honderden zo niet duizenden andere bands. Geavanceerd was Jane's Addiction dus zeker. En het grote publiek, in Europa althans, begreep er aanvankelijk helemaal niets van. Toen het kwartet eenmaal viel was het al te laat: de band implodeerde in 1991. Het maakte de cultstatus van Jane's Addiction alleen maar groter. Het duurde twaalf jaar voor de band zich herpakte (lees: afkicke) en middels 'Strays' (2003) een prima comebackplaat afleverde. De reünie hield echter maar een jaar stand. Het blijft vallen en opstaan met Jane's Addiction. Laten we ons dus maar gelukkig prijzen met 'The Great Escape Artist', het tweede comebackalbum zogezegd, want het zou zomaar Jane's Addictions laatste kunnen zijn. Het cijfer boven deze recensie geeft al aan dat het een puike plaat is. Toch kan 'The Great Escape Artist' oude tijden niet helemaal doen herleven. Het album opent sterk met het opzweepende „Underground“ en het bezwerende „End Of The Lies, maar vanaf „Curiosity Kills“ schakelt het viertal een tandje terug om pas tegen het eind van de plaat („Words Right Out Of My Mouth“) weer gas bij te geven. Daar tussenin doet Jane's Addiction het wat rustiger aan. Slechte songs komen niet voorbij, maar toch is het soms moeilijk om de aandacht erbij te houden; het kabbelt zo lekker rustig dat je er bijna bij wegduikt. Mooi is het desalniettemin.

LANCE KING

A Moment In Chiros (Nightmare/Bertus)
www.myspace.com/lancekingsvox
Patrick Lamberts

75

Lance King is naast zanger en - zoals je elders in deze Aardschok kunt lezen - redder van de Deense band Anubis Gate, ook eigenaar van Nightmare Records. Daar maakt hij op 'A Moment In Chiros' dankbaar gebruik van. Hij heeft bandle-

den van Anubis Gate, Myrath en andere aan Nightmare Records gelieerde acts uitgenodigd voor een gastrol. Met alle hulp werd het album in drie maanden geschreven, gemixt en gemasterd. Dat is wel heel erg snel en dat is soms ook te merken aan de composities, want die hadden nog wel wat mogen rijpen. King heeft besloten om alle winst die hij met dit album maakt te geven aan het goede doel Not For Sale, dat sekslavernij bestrijdt. Naast de flexibele stem en een blik vol memorabele momenten een goede reden om dit album aan te schaffen. Toch geeft 'A Moment In Chiros' me hetzelfde gevoel dat ik ook bij de solo-uitgaven van Threshold-zanger Damian Wilson heb: de stem is er, maar de goede liedjes ontbreken.

KORN

The Path Of Totality (Roadrunner/CNR)
www.myspace.com/korn
Robert Haagsma

82

'The Path Of Totality' is een album dat de fans van Korn vermoedelijk in twee kampen zal verdelen. Zanger Jonathan Davis meldde in recente interviews dat hij graag een echt Korn-album wilde maken, maar dan anders. Dat anders is wel héél anders geworden. De band is kennelijk behoorlijk in de ban geraakt van de in de discotheken heersende dubsteprage. Het zijn de uit die scene afkomstige ratelende, elektronische ritmen die het fundament voor de meeste songs vormen. Om het allemaal een beetje geloofwaardig te laten klinken, werd een blik hippe producers opengetrokken. Die mochten allemaal een track onder hun hoede nemen. De consequenties zijn al aan het begin van de CD te horen met „Chaos Lives In Everything“, geproduceerd door Skrillex. Wie kent hem niet. Het is even wennen, maar na een tijdje valt op dat het werkt. Ook op de rest van de CD, waar illustere types als Excision, Downlink en Noisia met de tempo's in de weer zijn. Zo raar is de combinatie natuurlijk ook weer niet. Van alle nu-metalbands swingde Korn sowieso het meest. De groove van de band had alles te maken met een collectieve liefde voor hiphop. Overigens is ook veel hetzelfde gebleven. Davis zingt zoals hij dat altijd gedaan heeft: als iemand die het leed van de wereld met zich meestort. De gitaren zijn minder prominent aanwezig dan voorheen, maar duiken her en der toch op. Ik vind het wel dapper, zo'n experiment. Sterker nog, het is de meest vitale plaat van Korn in tijden. Maar ik kan mij voorstellen dat er fans zijn die daar h-e-e-l anders over denken.